

Jo tem la mort per no ser-vos absent

A. March

Jo no tem la mort.
Tem la nit,
el turment d'eixe desig que em serva.
Jo no tem la mort.
Tem el dia
amb tot l'amor a dintre, raent.
Tal volta tem, a cada instant,
l'estímul del foc que em tempta.
Totes les nits ressegueixo
el perfil del teu paisatge
amb els ulls ben oberts
requerint vigília dels teus.
Intensament tu, per l'aire,
i jo morint-me d'ànsia.

Escolto les onades, vell navegant,
mentre acaricio, enmig
d'aquest somni,
el teu front argentat.
A prop teu
m'arriba, escumejant,
el desig.
Aviat,
quan esclati el sol,
seré sol
com en aquella illa solitària.
I el capità?
I la mà que esbullava
els meus cabells?
I la meva pell sota el sol
navegant sense carícies
per la fosca regió del teu oblit.

Si em mires així,
ofidi, ànima meva, addicció adorable,
no podré deixar d'estimar-te.
Si et sento apartar-te de la meva galta
amb els cabells esquinçats
com una Verge boja,
jauré al costat del teu oblit,
pressentiré pausadament el desfici
i ocultaré un niu de llàgrimes
somrient davant el record.
Si em mires,
tan quieta,
des de dalt.

Tornes cada nit, en silenci,
als meus ulls envermellits.
Al capvespre has aparegut
amb una flor als llavis:
nàufreg de mi mateix
no he vist que l'he perduda,
que ni veig l'ombra
reflectida al seu mirall
ni tinc, solitari, roses roges
per omplir
aquesta cambra buida.
Hauré d'aprendre a viure
en una casa gran com un exili
sense el ressò de la seva veu,
enmig d'un llarg silenci.

Recorde València:
sempre arribaves de nit,
mansament. I alçaves el cobertor
i et ficaves dins, sense soroll,
i t'aquetaves pensant en garrofers,
tarongers i llimes.

“La meua xiqueta és l'ama...”

Jo era el teu hoste
cada nit (la nit tot ho arreplega)
nugat al teu ventre indòcil,
embolcallat de desig.

Recorde el fanal del carrer
ferint-me els ulls, espiant-te el son,
i el carrer Major en silenci,
ple de rastres. La plaça,
les costeretes, les fonts
i el vent xiulant,
repetint el teu nom.

I recorde
les hores feixugues de la nit
escaldant-me, esgarrant-me
el pit i, rere teu,
el meu insomni esperant
l'última foguera.

Podria mirar-me sempre
al seu rostre.
Podria niar als seus ulls
de parpelles denses
i salvar-me o cremar-me
damunt sa espatlla nua.
Podries arraulir-te
a la calor del meu cos
amb els llavis, amb la llengua,
amb aquelles dents d'abans
d'admiració amorosa
perquè pertanyo a la teva llum
malgrat estigui autumnant-se.
Un fil, com brasa,
ens destrena
sota el teu cap de Minerva.
Com m'acollies
i m'estàs desfermant, tu,
el meu astrolabi:
astre i llavi.